

[Askjær Jørgensen]

Vort samfunds eksistens afhænger af, om vor eksport er stor nok til at dække det velfærdsniveau, som vi tillader os. Energi- og råvarepriser bestemmer vi ikke selv i Danmark, men prisen på arbejdskraft og rentens højde bestemmer vi selv, og når vi skal gøre danske varer mere konkurrencedygtige, så vi kan få en større eksportproduktion, er der ikke andet at gøre end at sætte prisen på arbejdskraft ned og halvere vort renteniveau.

Reallønningerne er gennem de sidste fire-fem år under socialdemokratisk ledelse af landet nedsat med 10-15 pct., og derfor er der ingen grund til yderligere at reducere reallønningerne til danske arbejdere. Nej, reallønnen må derimod sættes op, og det er også en del af indholdet i Z-planen straks at give danske lønmodtagere optimisme, arbejdsglæde og lyst til at bestille noget ved hjælp af højere reallønninger.

Bruttoprisen på arbejdskraft skal nedsættes ved, at man reducerer statsafgiften på arbejdskraft. Det er simpelt hen samfundsødelæggende at opkræve store statsafgifter i form af indkomstskatter på den arbejdskraft, der skal producere vor eksport og konkurrere med import. Det er lige så fjollet, som hvis man pålagde eksportørerne at opkræve moms af de varer, de sælger ud af landet. Bruttoprisen på arbejdskraft skal altså nedsættes ved, at man reducerer statsafgiften på arbejdskraft.

Fremskridtspartiet foreslog i december i forbindelse med finanslovforslagets behandling, at man ved lov skulle reducere produktionssektorens udgift til arbejdskraft med 5 pct. i forhold til niveauet pr. 31. december 1980, og yderligere skulle der fjernes en række ekstraomkostninger ved at beskæftige arbejdskraft i Danmark.

Fastfrysning af produktionssektorens udgifter til arbejdskraft bør ske for mindst 2 år, så der kan investeres i tillid til, at udgifterne til arbejdskraft ligger fast.

Den offentlige sektors lønniveau bør fastfryses 5 pct. lavere end den private sektors, dels for at holde det offentliges udgift i ave, dels for at det offentlige ikke skal være lønførende over for produktionssektoren.

Forårets overenskomster, som så mange er stolte af, inklusive statsministeren, har givet lønstigninger, der reelt vil vise sig at blive 7-12 pct. for indeværende kalenderår i bruttolønstigninger. Det har Danmark ikke råd

til. De indgåede overenskomster er direkte uansvarlige, og skal der bringes orden i vores økonomi, må prisen på arbejdskraft nedsættes og fastfryses.

Det reducerede bruttolønsniveau må fuldt ud kompenseres af reduktionen i statsafgiften på arbejdskraft, så det antal lønkroner, der udbetales, ikke bliver nedsat. Reallønsfremgang skal opnås gennem lavere priser på danske varer, så man kan købe mere for det antal kroner, man får udbetalt i løn.

Den disponible arbejdskraft, vi har i Danmark til at sætte ind i eksportproduktion, består af op imod 500.000 personer. Heraf er ganske vist 200.000-300.000 ansat i overflødige offentlige stillinger, og 60.000-80.000 unge for meget er lokket ind i universitetsuddannelse, gymnasieuddannelse og andre højere uddannelser, som de aldrig vil få brug for.

Den uddannelse, de unge modtager på de højere uddannelsesinstitutioner, skulle jo kunne bruges til noget, men socialdemokratiets politik har bl.a. indeholdt, at man lokkede de unge ind på uddannelsesinstitutionerne, for at de ikke skal tælle med i statistikken over ungdomsarbejdsløsheden. Universitets- og gymnasievanviddet må stoppes. Borgerne skal i gang med at producere alle de varer, vi skylder væk, så vi kan slippe for den årlige rentebyrde, der som beskrevet præcis af hr. Camre er 12,7 mia kr. i år.

Vi skal vel igen i gang med at besvare det sædvanlige spørgsmål, nemlig hvordan vi skal undvære provenuet af statsafgiften på arbejdskraft, så det kan lade sig gøre at gøre bruttoprisen på arbejdskraft billigere. Svaret er enkelt og ligetil: det nuværende provenu af statsafgiften på dansk arbejdskraft kan undværes, hvis man ikke ustandselig har op imod ¼ mill. af landets borgere gående arbejdsløse, hvis man nedlægger ¼ mill. af de mindst nødvendige offentlige stillinger, og hvis man trækker 50.000-70.000 ud af gymnasierne, universiteterne og de andre højere uddannelsesinstitutioner, hvor de unge tager uddannelser, de aldrig får brug for.

Hvis LO er solidarisk over for de arbejdsløse, må LO være tilhænger af, at statsafgiften på arbejdskraft lempes, så der kan sælges noget mere af den arbejdskraft, LO har til salg. De stadig stigende bruttolønninger, som LO bryster sig af, har i henhold til LOs egne opgivelser resulteret i reallønnsnedgang. Hvis LO vil sikre sine medlemmer reallønnsfrem-